

Joaquim Nadal, alcalde de Girona

Convergència està en contradicció amb Pujol

President de la Federació de Municipis de Catalunya i alcalde de Girona, el socialista Joaquim Nadal assegura que durant els pròxims quatre anys Felipe González ha de fer una política més social i municipalista.

Senyor Joaquim Nadal, ¿com valora els resultats de les darreres eleccions generals?

—Ja és sabut que ara calen recomptes afinadíssims, però pel cas que es confirmi del tot la majoria absoluta, aquest és el gran titular: «Tres majories absolutes consecutives», que vol dir molt en el panorama polític mundial.

Tant si es confirma com si no, el resultat electoral posa de manifest una comoditat suficient per a formar un govern monocolor, d'una banda i, de l'altra, posa de manifest un esbiaixament de l'espectre polític del conjunt de la societat espanyola cap a l'esquerra. La suma de vots socialistes i comunistes dóna un test específic de l'esquerra, més compacte, més cohesionat, més coherent, més fort, del que donen el centre-dreta i la dreta.

—Que hi hagi una recuperació del vot comunista de l'any 77 a l'esquerra del Partit Socialista, ¿què li sembla?

—Em sembla que pot ser un coixí per a la política que hagi d'emprendre aquest tercer mandat socialista. Valdria la pena que d'una lectura atenta dels resultats, de les previsions que es feien dels pròxims mesos i del que ha transcorregut en els tres anys de la passada legislatura, se'n despregui alguna correcció en la política socialista, per fer més compacta aquesta massa electoral que segueix configurant un espai d'esquerres, de centre-esquerra.

—¿Això que voldria dir?

—Si s'ha parlat de desigualtats, de mesures socials, de major municipalisme, d'incentivacions a l'ensenyament i l'ocupació..., aquest és l'accent que ha de tenir la política socialista els pròxims quatre anys. Amb el benentès que els grans objectius macroeconòmics seria bo que el govern socialista els donés per suposats i ells fes sense haver de parlar tant i accentués allò que són les relis-

cadés dels socialistes en els últims tres anys, respecte a les pensions, a la política social, a determinades qüestions de política cultural... Simplement, formes i estils de comportar-se en política.

—¿Vostè proposa, doncs, unes certes correccions d'estil?

—En sóc partidari. Si el senyor Solchaga podia tenir dubtes respecte al fons de cooperació municipal per a l'any 90, ara se li haurien d'haver dissipat i hauria de ser generós amb els ajuntaments, molt generós. Si tenia dubtes respecte a determinats plans de pensions o determinats plans d'ocupació, o actuacions en matèria assistencial, educativa..., hauria de dissipar aquests dubtes. S'hauria de tornar a pensar en la concertació social. Nou govern, nous objectius.

—¿Josep Borrell seria un bon ministre d'Economia per a un nou govern i uns nous objectius?

—No vull entrar en la configuració del nou govern. Estic segur que Josep Borrell seria un bon ministre d'Economia i Hisenda i és prou intel·ligent i prou adaptable per a saber que l'accent de la política econòmica del govern no ha de ser l'accent exclusiu d'una política fiscal.

—¿Una valoració específica per Catalunya dels darrers resultats electorals?

—Aquestes eren unes eleccions per a Espanya i la perspectiva utilitzada per tots els partits polítics, inclús els més catalanistes, ha estat una perspectiva espanyola. La revaloració que el mateix vespre de les eleccions feia el president Pujol era dir: «Hem renovat la confiança del nostre electorat a Catalunya pel que fa a la nostra política d'estat».

La consolidació estable del vot convergent és una dada a tenir en compte. Una dada que exigeix des de l'òptica dels socialistes catalans una reflexió es-

pecífica. Una cosa és la gran família socialista i el resultat global i una altra és que els socialistes que continuem guanyant a Catalunya hem de pensar que el marge s'escurça i que hi ha segments de la societat que ballen fonamentalment entre Convergència i el PSC. O es trenca l'estabilitat solidíssima de Convergència o el panorama polític d'aquest país està molt tancat per molts anys. Caldria una reconsideració estratègica des de l'òptica dels socialistes catalans.

—¿Una reconsideració que té a veure amb un referment de la personalitat pròpia dels socialistes catalans en el marc del PSOE?

—No ho crec. Pot tenir a veure sobretot amb la necessitat de la claredat i contundència dels missatges.

—¿Per exemple?

—Un que ens pertoca a tots plegats, el cas TV3-TVV. Els socialistes catalans tenim la qüestió clara i no hem fet ús de la contundència necessària per a explicar allò que tenim tan clar: dir al conjunt de la societat catalana i al conjunt de la societat valenciana i al partit en el govern a Madrid, que els socialistes catalans més que ningú volem tenir la llibertat de poder veure TVV a Catalunya. I això té una lectura a la recíproca, ens agradaria que la societat valenciana volgués manifestament i pogués veure TV3 a València.

L'únic que em sembla és que els socialistes catalans, quan tinguem un missatge específic, l'hem d'explicitar amb una contundència a la manera de Josep Pla: Volem poder veure a Catalunya TVV, els socialistes més que ningú.

—Vostè sap que aquesta especificitat xoca amb altres especificitats també socialistes...

—Davant de la claredat de les idees i la contundència del missatge caldria arbitrar els mecanismes per trobar una

resposta de qui té poder de decisió, per exemple el govern de Madrid, o que hi hagués una possibilitat explicativa que als socialistes catalans ens deixés fora de tota sospita. Això que vostès volen no serà així perquè els socialistes valencians no ho volen, per exemple. Però que cadascú assumeixi el seu paper. El nostre és dir que cal un pacte institucional entre les administracions implicades, l'autonòmica catalana, la valenciana i la central espanyola, per tal que TVV es pugui veure a Catalunya i TV3 es pugui veure a València. Cal que el govern català es mulli, que el govern valencià es mulli i que el govern espanyol es mulli. Els socialistes catalans els estem dient als tres governs «mulleu-vos» per arribar a un acord.

—Així es corre el risc que ni el govern valencià ni l'espanyol estiguin d'acord amb els socialistes catalans...

—Ni el govern autonòmic català, que encara no ha obert la boca, cosa que tampoc hem explicat prou bé.

—Però que el govern autonòmic de Catalunya estigui en desacord amb vostès té una certa lògica ja que és d'un color polític diferent...

—En aquest cas nosaltres passariem a ser perdedors per tres a zero d'una cosa que tenim clara i que ara se'ns gira en contra. I bé, reconeguem les nostres pròpies contradiccions.

—Abans quan parlava d'algunes correccions que calia fer, ha citat el municipalisme, ¿vostè creu que aviat pot arribar el crac municipal?

—No. No hi pot ser el crac municipal. Però es podrien citar quatre o cinc municipis de l'àrea urbana de Barcelona ingressats permanentment a l'UVI. Sobrevivint simplement, perquè fan una fugida endavant, al preu altíssim de transgredir totes les normes respecte al dèficit, al pagament i proveïdors...

Aquest és un fet que requeriria segurament un tractament especial. També hi ha el fet més estès de la desproporció entre els recursos globals de la despesa pública ja transferits a Catalunya i en les mans de la Comunitat Autònoma i els recursos transferits als ajuntaments. Un 13% per als ajuntaments i un 21% per a la Generalitat. Ella està a frec del 25% i nosaltres a meitat de camí.

—¿Les recents eleccions generals van

ser unes primàries de les pròximes municipals i autonòmiques?

—Personalment, crec que no. Potser ho dic una mica esbiaixat pel que em sembla respecte a la ciutat de Girona, però és aplicable també a Barcelona ciutat, i em sembla que seria aplicable a Madrid capital. En general, els resultats no són extrapolables.

—Ja sap que hi haurà qui voldrà vendre els resultats darrers com a preludi dels propers.

—En qualsevol cas deu ser més extrapolable allà on hi ha hagut conflictivitat municipal que allà on hi ha hagut continuïtat. És a dir, potser sí que és extrapolable a Tarragona o a Lleida, però no a Barcelona i Girona. A Tarragona ciutat o a Lleida ciutat, el comportament de l'electorat implicaria part del reflux del rebuig als processos de la moció de censura.

—Molts polítics de Barcelona deuen envejar la visió de país de Joaquim Nadal. Vostè, en el seu futur polític, ¿contempla la possibilitat de sortir més enllà de la ciutat de Girona?

—No tinc cap altra previsió que no sigui la que tingui el Partit Socialista. La meua és una previsió a mitjà termini, tornar-me a presentar a les municipals al 91, per Girona, i començar a intervenir des d'una posició més estable i de més calma en un cert àmbit d'opinió dins de Barcelona, amb més presència, i prou. I de cara al 96, és una pissarra en blanc, una capsa tancada. Puc continuar fent política o puc, en una opció personal, si no coincideix el que a mi m'gradaria de fer deixant Girona amb els desitjos del partit, tornar estrictament a la vida acadèmica.

—¿Des de Girona, com veu Barcelona?

—Vist des de fora és molt fàcil de dir i vist des de dins deu ser molt més complicat. Vist des de fora, la duresa, l'estira-i-arronsa, la tensió diària, l'estratègia de la tensió permanent i una política de desgast entesa amb una reciprocitat brutal, és vista com un fet lamentable... Crec que molts ciutadans de Girona, com molts de Barcelona, sens dubte, expressen un rebuig explícit i sistemàtic a la política de confrontació de la plaça de Sant Jaume.

—¿De qui són les culpes d'aquesta política de desgast?

—L'opinió pública les atribueix més a l'Ajuntament que a la Generalitat, quan les accions premeditades en

aquesta direcció són més culpa, no només però són més culpa, de la Generalitat que de l'Ajuntament. Crec que hi ha una política de confrontació sistemàtica, i a més, premeditació i traïdoria, des de la Generalitat a l'Ajuntament de Barcelona que no al revés. Fins al punt que deu haver-hi accions i decisions del govern autonòmic respecte a la ciutat de Barcelona que no responen autènticament a una estratègia de país sinó que responen a una estratègia de partit. Això es fa molt subtilment, prou perquè no aparegui com en una relació directa. Però és la interferència constant, és la intervenció en profunditat en camps competencials que no són propis del govern autonòmic, és la mala utilització dels recursos públics fent política en àmbit estrictament local... Això és dolent per al país.

I fins i tot penso que potser és veritat que quan el president Pujol diu que no vol entrar en aquesta guerra i que no li agrada la política de desprestigi i de desgast constant, en el seu cas arribo a pensar que és l'expressió sincera d'una manera de pensar, sistemàticament contradida per la seva gent. Pujol diu el que pensa i vol, però l'actuació des dels àmbits sectorials de la gent de Convergència està en flagrant contradicció amb el que sincerament ha de dir i pensar el president.

—¿I Madrid, el veu amb més o menys poder cada dia?

—En l'àmbit governamental, cada vegada en té menys. En el món del negoci i els interessos que hi ha lligats, cada vegada en té més. Ni que siguin connexions internacionals o multinacionals. Catalunya corre el risc d'haver arribat a assolir el màxim grau d'autogovern, d'aquí a uns anys, en el moment en què haurà assumit probablement el màxim grau de desnacionalització efectiva. Aquest pot ser el gran greuge a fer a Convergència i Unió.

—¿I el País Valencià, més lluny o més a prop cada dia?

—Sobre aquest tema tinc una opinió que segurament no compartirà molta altra gent, però que n'estic profundament convençut. La politització, la integració unitària en una alternativa política del concepte Països Catalans, ha estat negativa per a l'efectivitat pràctica d'uns mínims de política conjunta i solidària entre tots els països de parla catalana. Els recels generats per les opcions pancatalanistes produïdes des de

JIMENEC UMBERT

«Borrell seria un bon ministre d'Economia».

moviments d'alliberament coneguts han estat l'obstacle perquè els tres governs autonòmics, de Balears, País Valencià i Catalunya, hagin avançat en una política de concertació cultural i lingüística.

—Fa molt de temps que no qual·len els moviments d'alliberament...

—Però van sortint. Esporàdicament, com petits bolets, segueixen mantenint el recel i el caldo de cultiu necessari perquè s'hagi d'entrar amb calçador de concertació cultural i lingüística. Però els grans culpables són els tres governs, que opten per polítiques absolutament endògenes. En la mesura que a Catalunya li interessi més el Japó que el País Valencià segur que devem estar cappingant els valors pels quals s'haurien de moure els governs autonòmics respectius.

Josep Ma. Pasqual